

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 254/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť I. H., T., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 26 C 185/2005-110 z 9. februára 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 24 Co 312/2010-135 z 15. decembra 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 30. apríla 2012 doručené podanie I. H., T. (ďalej len „sťažovateľka“), označené ako „*Žiadosť o zrušenie súdneho rozhodnutia vo veci 26 C/185/2005/110*“, ktoré podľa obsahu možno kvalifikovať ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 26 C 185/2005-110 z 9.

februára 2010 (ďalej aj „namietaný rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 24 Co 312/2010-135 z 15. decembra 2010 (ďalej aj „namietaný rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou doručenou okresnému súdu 14. novembra 2005 domáhala proti odporcovi odstránenia plota na jej pozemku, ktorú v ďalšom priebehu konania po predchádzajúcich výzvach okresného súdu zmenila a doplnila tak, že žiadala, aby vo veci konajúci súd určil hranicu medzi v žalobe označenými parcelami nachádzajúcimi sa v katastrálnom území J.. Okresný súd o žalobe sťažovateľky rozhodol namietaným rozsudkom z 9. februára 2010 tak, že uložil odporcovi odstrániť oplotenie na spornej parcele a určil hranicu medzi v žalobe označenými parcelami v súlade s geometrickým nákresom obsiahnutým v znaleckom posudku, ktorý sa stal súčasťou tohto rozsudku. Sťažovateľka podala proti výroku namietaného rozsudku okresného súdu, ktorým bola určená hranica medzi pozemkami, odvolanie. O odvolaní rozhodol krajský súd namietaným rozsudkom z 15. decembra 2010 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Následne sa sťažovateľka podnetom adresovaným Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky domáhala, aby v predmetnej veci podal generálny prokurátor mimoriadne dovolanie. Podnet sťažovateľky ako nedôvodný odložil prípisom č. k. Kc 82/11-6 z 19. októbra 2011 prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti vyjadruje nespokojnosť s namietanými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu, keďže podľa jej tvrdenia *„Pri riešení usporiadaní právneho stavu súdy uprednostnili užívateľský stav pred vlastníckym...“*. Podľa jej názoru *„Rozhodnutia sú nezlučiteľné s Ústavou Slovenskej republiky v článku 20. Uprednostňujú sa zákony z obdobia komunistického teroru zamerané na likvidáciu vlastníkov pôdy a celého – všetkého majetku...“*.

Sťažovateľka žiada *„právne a spravodlivé zrušiť predchádzajúce rozhodnutia nezávislých súdov a nastoliť právo, ktoré nastoluje – zaručuje Ústava Slovenskej republiky. V tomto prípade Ústava Slovenskej republiky článok 20...“*.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z obsahu sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy namietanými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu a žiada tieto rozsudky zrušiť.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 26 C 185/2005-110 z 9. februára 2010

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka mala právo podať proti namietanému rozsudku okresného súdu odvolanie (čo aj využila), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 24 Co 312/2010-135 z 15. decembra 2010

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom

ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Ústavný súd zistil, že namietaný rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 7. januára 2011, pričom sťažovateľka doručila ústavnému súdu sťažnosť až 30. apríla 2012, t. j. zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní v tejto časti sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. mája 2012